

Muntanyes del Canigó + La nina que volia ser robada

♩ = 116

Mun - ta - nyes del Ca - ni - gó fres - ques
són i re - ga - la - des i en que més a - ra l'is -
tiu que les ai - gües són ge - la - des. *Que les*
ai - gües són ge - la - des.

Muntanyes del Canigó fresques són i regalades
i en que més ara l'istiu que les aigües són gelades,
que les aigües són gelades.

—Me'n diries, dolça amor, quina hora en vols ser robada?
—Al punt de la mitja nit, com n'és hora retirada.
—*Despedeix-te* bé dels teus del teu pare i la teu mare.
—Jo de cor prou els hi dic, però de boca no en gosava.
Quan en són a mig camí troben una gran posada.
Si se'n posen a sopar, la mestressa a cap de taula.
—Ai, on vas, Maria, on vas Maria desventurada?
—No en soc la Maria, no, a mi me'n preneu per altra.
—No te'n prenc per altra, no, que n'ets la meva germana;
tu d'aquí no en marxaràs fins que els meus pares ho *sapin*.
—Jo d'aquí bé en marxaré i en que la mort m'hi atrapi.
Jo d'aquí bé en marxaré fins que la mort m'hi atrapi.